

Зобачення

Микола Костомаров

Вийди, коханко, вийди, миленька,
Нічної вийди години;
Дай поцілую, дай помилую,
Серце, тебе наєдині.

Дай подивлюся, дай погляжуся
В ясні, чорненькі очиці;
В їх твої думки світяться ясно,
Як он ті зорі в криниці.

Та не повинна думка безгрішна,
Думка святої любові...
Її сказати нема на світі
В людях присталої мови!

Її лепече вітер порою,
Як із водою жартує;
Її синенький метелик чує,
Коли васильки цілує.

Серце-потіхо! Вийдем до гаю,
Вийдем під липи густії;
Нічного часу беседу нашу
Люди не вчують лихії.

Хай вони скажуть, що забажають:
Нам не страшне нарікання.
Бог милостивий бачить із неба
Наше безвинне кохання.

Наше кохання чисте, як промінь
Сонця, що в золоті грає,
Приязне Богу, так як молитва
Серця, ваги що не має.

Не закаляють беседи нашої
Грішні, поганії думки;

Чиста розмова і зобачення,
А ще чистіш поцілунки.

Серце-потіхо! Вийдем до річки,
Вийдем під верби густенькі,
Дивляться з неба в свіжу водицю
Божії зорі ясненькі.

Там на зеленім березі сядем,
Ручка за ручку узявшись...
Щоб наші душки хоть на часочок
В небо пішли спарувавшись,

Так як дві смужки диму, що в церкві
З різних кадил вихожають,
Різно йдуть вгору, потім, зійшовшись
В стропи, к хресту дохожають!

Душко, чи знаєш: єсть оця річка
Нічного часу святая;
Кожної ночі її святити
Ангел приходить із рая;

І на всю нічку вода кришталева
Стане ясна і хороша,
І в освячених хвилях небесна
Врода кохується божя.

Душко, чи бачиш: з одного корня
Дві виростають вербиці;
Виросли вмісті, вмісті головки
Низько схилили к водиці,

І, потопивши в воду вершечки,
Наче чогось там шукають,
Наче якісь тайнії речі
Вмісті із кимсь поважають.

Чи хвилі в річці як скло ясненькі,
Чи їх турбує негода...
Роки спливають... верби, схилившись,

Дивляться вкупі у воду!

Любо та гарно, милее серце,
Тут нам укупі сидіти;
За руки взявшись, серцем, очима
В божее небо глядіти.